

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Cursus theologici iuxta scholasticam huius temporis
Societatis Jesu methodum tomus ...**

Amico, Francesco

Duaci, 1640

III. Quinam sint effectus reprobationis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82000)

non autem reprobatio à negatione eiusdem ea est, quia gratia congrua datur à Deo intentione consequendæ beatitudinis: contrà verò negatio illius non datur intentione incurrendi pœnam: atque aded illa connexa cum fine integrat eandem seriem prædestinationis: hæc verò, quia cum fine non connectitur, neque per se, eò quòd illa per se ad talem finem non ordinatur, nisi tantum per accidens; neque ex intentione Dei, quia Deus non excludit à gratia efficaci, vt excludat à gloria; sicut eligit ad gratiam efficacem, vt eligit ad gloriam, sed ob alios fines, ided non videtur per se ipsam reprobationis seriem ingredi. Atque hoc modo sumpta reprobatio, & prædestinatio non adæquatè sibi opponuntur.

50. Ad primum argumentum primæ sententiæ, vel illud intelligitur de reprobatione à gratia efficaci, vel de virtuali reprobatione à gloria, inclusa in ipsa formali reprobatione à gratia efficaci; vel etiam de ipsa reprobatione formali à gloria post præuisa demerita. Et tunc verba illa, *antequam aliquid boni aut mali egissent*, explicanda sunt, non in ordine ad Diuinam præscientiam, sed in ordine ad temporalem executionem. Reliqua verò intelligenda sunt, non de voluntate antecedente, sed consequente, & permissua, quâ negando Deus gratiam efficacem, dicitur obdurare & obcecicare.

51. Ad rationem autem respondeo, si reprobatio incipit ab exclusione à gratiâ, negandum esse antecedens: est enim eadem ratio, quæ de prædestinatione, nam sicut in nostra potestate non est, congrua vocatione præueniri, ita in nostra potestate non erit, à congrua vocatione excludi: & consequenter, sicut in nostra potestate non est, prædestinari; ita in nostra potestate non est, reprobari, vt reprobari dicit exclusionem à vocatione congrua. Si verò reprobatio incipit ab exclusione à gloria, tunc concedendum esse antecedens, & negandam consequentiam: sic enim reprobatio incipit à formali exclusione à regno, quæ decernitur dependenter à futuris nostris demeritis; prædestinatio verò à prima vocatione congrua, quæ independenter à nostris meritis decernitur. Et quia, ob assignatam rationem, reprobatio incipit à formali exclusione à gloria, prædestinatio verò ab ipsa electione ad gratiam, simpliciter dicendum est, in nostra potestate esse reprobari, & non reprobari; non autem prædestinari, & non prædestinari.

52. Ad probationem verò consequentie, distinguenda est maior: omnis non reprobatus à gratia efficaci est prædestinatus ad gratiam efficacem, concedo; eò quòd nequit Deus esse suspensus in suo actu; omnis non reprobatus à gloria formaliter, eo ipso est electus ad gloriam formaliter, nego; quia potest esse, vt nec sit reprobatus à gloria formaliter, nec electus ad gloriam formaliter;

sed vel reprobatus à gloria tantum virtualiter, vel electus ad gloriam tantum virtualiter, per ipsam formalem exclusionem, vel electionem ad gratiam efficacem. Vnde potest non reprobatus à gloria formaliter, reprobari à gloria formaliter, propter ipsius præuisa demerita; sicut non prædestinatus ad gloriam formaliter, prædestinari potest ad gloriam formaliter, propter ipsius præuisa merita.

53. Dices. Reprobatus à gratia efficaci necessariò est reprobandus à gloria formaliter: sed in nostra potestate non est reprobari à gratia; ergo nec à gloria formaliter. Respondeo negando maiorem: nam reprobatio à gratia efficaci non infert ex se formalem reprobationem à gloria, sed tantum vi libertatis creatæ: nam etiam negata gratia efficaci posset creatura vi gratiæ sufficientis saluari, atque aded ad gloriam eligi. Quòd autem infallibile sit, hominem exclusum à gratia efficaci, excludendum etiam esse à gloria, non provenit formaliter, & per se ex vi negationis gratiæ efficaciis, sed ex vi præscientiæ Diuinæ, quæ libertatem à creaturis non tollit, sed supponit.

SECTIO III.

Quinam sint effectus Reprobationis?

54. **V**T aliquid sit effectus reprobationis duo requirit, & quod sit effectus Dei reprobantis, ac destinantis peccatorem ad pœnam æternam, & quod aliquo modo influat in supplicium ipsum æternum. Cum enim reprobatio sit actus Dei, quo reprobum destinatur ad supplicium æternum, non secus ac prædestinatio est actus, quo prædestinatum destinatur ad gloriam æternam; sicut ad effectum prædestinationis requiritur, vt sit effectus Dei, & vt aliquo modo conferat ad consecutionem gloriæ; ita ad effectum reprobationis necessarium est, vt sit effectus Dei, & vt aliquo modo conducat ad ipsam pœnæ inflictionem. Quo fit, vt peccata reprobatorum nequeant esse effectus reprobationis, cum nequeant peccata esse effectus Dei. De reliquis verò est eadem ferè difficultas, quæ de effectibus prædestinationis, vnde eodem modo examinandi sunt.

55. **P**RIMA ergo sententia affirmat non solum ipsam æternæ pœnæ destinationem, sed etiam omnia mala pœnæ in hac vita inflicta, permissionem quoque peccati; nec non dona omnia tam naturalia, quàm supernaturalia reprobo collata, esse effectus Diuinæ reprobationis. Est Granadi 1. p. toto tractatu 6. Fundamentum ipsius est, quia hæc omnia in reprobis habent duas illas conditiones, ad effectum reprobationis requisitas. Nam & sunt effectus actus Diuini reprobantis, & aliquo modo

influunt

Granadus.

inflant in æternam damnationem repro-
borum.

56. Probat primum: nam vt hæc omnia sint effectus Diuini actus reprobantis, nõ est necesse, vt primatio sine sint à Deo intenta propter damnationem ipsorum reprobatorum, sed tum ad ostendendam iustitiã suam erga reprobos, tum ad ostendendam misericordiam erga electos: atqui potuit Deus hæc omnia conferre reprobis ad ostendendam tũ iustitiam suam erga reprobos, tum misericordiam erga electos. Minor probatur, quia posita scientia conditionata, qua præuidit Angelos & homines finaliter peccaturos, adhuc potuit illos velle condere, eisq; sua dona tã naturalia, quàm supernaturalia cõmunicare, vt in illis ostenderet iustitiam, & misericordiam suam. Nam hic finis honestus est, & Deo maxime conueniens.

57. Probat secundum, nempe quòd omnia, quæ sunt in reprobo, aliquo modo in ipsius damnatione influant. Nam primo hoc aperte testantur Chrysost. Hom. 15. ad Roma. c. 8. & Aug. lib. Soliloquiorum c. 28. nam sicut prædestinatis omnia cooperantur in bonum, ita & reprobis omnia cooperantur in malum. Probat secundò, quia sicut creatio est necessaria in prædestinatis, vt circa illos exerceatur Diuina misericordia; ita necessaria est in reprobis, vt circa illos exerceatur Diuina iustitia. Tertiò, quia eximia naturæ pulchritudo, aliorumq; bonorum affluentia sæpè reprobis est occasio ruinæ, & mortis æternæ. Quartò, specialiter damnati in inferno dolebunt, quòd tot, actantis naturæ, & gratiæ donis fuerint abusi.

58. SECUNDA sententia docet, effectus reprobationis esse exclusionem à gloria, & permissionem peccatorum, vel personalium, vt in adultis; vel originalis vt in paruulis: est aliquorum Thomistarum, quos tacito nomine cit. Vasq. i. p. disp. 95. c. 1. Fundamētum eorum est, quia idem est ordo reprobationis, & prædestinationis: sed prædestinationis effectus, sunt electio ad gloriam, & gratiam: ergo reprobationis oppositi effectus, erunt exclusio à gloria, & à gratia.

59. Tertia sententia duplicem distinguit reprobationem; alteram positiuam; negatiuā alteram. Prima est positia exclusio à gloria, & destinatio ad pœnam æternam. Secunda est negatiua exclusio à gloria, & à gratia. Prioris reprobationis effectum ait, esse ipsam executionem destinationis ad pœnam æternam: posterioris verò docet esse ipsam permissionem peccati. Est Scoti in 1. dist. 41. q. vnica §. potest aliter dici. Quem sequitur Suarez lib. 5. de reprobatione c. 7. Fundamētum prioris assertionis est, quia destinatio ad pœnam non est de se bona, nisi vti iusta; non est autem iusta, nisi præsupponat culpam: igitur antequam Deus excludat positiuè aliquem à gloria, & destinet ad pœnam, præcedere debet finale peccatum ipsius. Igitur sola executio destinationis ad pœnam æternam, est effectus positiuè reprobationis. Hæc vltima con-

sequentia constat, quia effectus debet supponere causam, à qua proficiscitur: atqui sola destinatio ad pœnam, & positia exclusio à gloria, supponit in Deo actum positiuè reprobantem; nam permissio peccati antecedit, non subsequitur actum ipsum positiuè reprobantem: cum ex præuisione finalis peccati, & à fortiori ex præuisione permissionis peccati, Deus positiuè excludat à gloria, & destinet ad pœnam.

60. Fundamētum posterioris assertionis est, quia sicut Deus ex se negatiuè excludit à gloria ante vlla præuisa demerita; ita quidquid ex vi talis actus negatiuè reprobantis sequitur, est effectus ipsius, eo modo quo dici potest effectus negationis. Pro præsentis controuersie solutione,

61. Dicendum est, nullum dari effectum reprobationis, præter ipsam executionem æternæ pœnæ. Fundamētum est, quoniam vt aliquid sit effectus reprobationis, debet procedere à voluntate excludendi ipsum reprobum à gloria: sed in Deo nulla est voluntas excludendi aliquem à gloria, nisi post ipsius finalia peccata præuisa: igitur nullus datur effectus reprobationis, præter ipsam executionem æternæ pœnæ. Consequentia patet, nam sola hæc supponit in Deo voluntatem excludendi reprobum à gloria: reliqua enim antecedunt voluntatem excludendi à gloria, vnde non possunt esse effectus reprobationis, quia hic debet supponere voluntatem reprobandi, tanquam causam, ex qua immediatè proficiscitur. Minor constat ex suprà disputatis, vbi probauimus, Deum neminem à gloria reprobare, nisi post præuisa ipsius demerita. Maior verò probatur, quoniam, vt aliquid sit effectus prædestinationis, debet procedere ex voluntate intendente gloriam: ergo vt aliquid sit effectus reprobationis, debet procedere ex voluntate intendente exclusionem à gloria, cum par sit vtriusque ratio.

62. Ex dictis deducitur primò. Nullum bonum naturale, vel supernaturale esse in reprobo effectum reprobationis. Ratio, quia nullum bonum naturale, vel supernaturale datur reprobo ex intentione excludendi illum à gloria, vel destinandi ad pœnam.

63. Deducitur 2. Nullam permissionem peccati esse effectum reprobationis. Fundamētum est, quia omnis permissio peccati antecedit peccatũ: sed Deus nullam habet voluntatem excludendi aliquem à gloria, vel destinandi ad pœnam ante præuissum ipsius finale peccatum: igitur nullius peccati, ne finalis quidem permissio potest esse reprobationis effectus. Nam ad hoc, vt permissio peccati sit effectus reprobationis, procedere debet ex intentione aliqua excludendi à gloria vel destinandi ad pœnam: sed nulla in Deo assignari potest intentio excludendi à gloria, vel destinandi ad pœnam ante præuissum finale peccatum: igitur nulla permissio peccati potest esse reprobationis effectus; cum

Chrysost.
Augustin.

Thomistæ,
Vasquez.

Scoti,
Suarez.

omnis permissio peccati antecedit finale peccatum, post quod, & non ante, assignatur in Deo intentio excludendi à gloria, & destinandi ad pœnam.

Vasquez.

64. Deducitur 3. Neque permissionem peccati originalis, cum quo ex hac vita decedunt paruuli, esse effectum eorum reprobationis. Fundamentum est, quia neque illos Deus à gloria excludit, vel ad pœnam destinat, nisi post præuisum ipsorum originale peccatum finale, unde falsum existimo, quod Vasquez docet, permissionem peccati originalis in paruulis, quibus nullâ humanâ industriâ applicari potest remedium salutis, esse effectum eorum reprobationis; eò quod existimet, hos paruulos fuisse à gloria exclusos ante præuisum originale peccatû in ipsis contra dictum, per solam præuisionem eiusdem originalis peccati in capite. Alioquin non potuisset Deus eis gloriam velle, quod etsi ipse coherenter concedat, ego tamen falsum puto; aliâs voluntas saluandi in Deo non se extenderet ad omnes.

65. Deducitur quartò, sicut non est in libera potestate hominis prædestinari, vel non prædestinari, si prædestinari includat electionem ad primam gratiam, secus si tantû dicat electionem ad gloriam: ita non esse in potestate eiusdem reprobari, vel non reprobari, si reprobari accipiat pro exclusione à prima gratia cõgrua, secus si sumatur pro exclusione à gloria, & destinatione ad pœnam æternam. Primum constat, quia sumpto prædestinari pro electione ad primam gratiam, non est in potestate nostra, ad illam eligi, sicut neque ab illa reprobari. Quia sicut non est in nostra libertate, ea gratia præueniri, quæ præuisa est in nobis habitura effectum: ita neque in nostra libertate erit, ea gratia præueniri, quæ præuisa est non habitura effectum in nobis.

66. D I C E S. Licet in nostra potestate non sit, ea gratia præueniri, quæ præuisa est habitura effectum in nobis: tamen in nostra potestate est efficere, vt Deus eam gratiam, quam præuidit habituram effectum in nobis, præuiderit non habituram effectum in nobis; & è contra. Igitur in nostra potestate est, prædestinari, ac reprobari. Respondeo negando consequentiam, nam prædestinari, & reprobari significant actum Dei, nobis congruam gratiam præparâtis, vel ab ea excludentis, non autem ipsam liberam cooperationem nostram.

67. Secundum verò probatur, quia prædestinatio, & reprobatio, prout dicunt electionem, vel exclusionem à gloria, supponunt in nobis liberam potestatem consequendi, vel amittendi gloriam per nostra libera

merita, aut demerita. Cæterum, quia secundum vñtatum modum sentiendi, & loquendi Scholasticorum prædestinari sumitur, non solum pro electione ad gloriam, sed etiam ad gratiam reprobari verò pro exclusione tantum à gloria, & destinatione ad pœnâ æternam, absolute dicendum est, in potestate hominis non esse, prædestinari, vel non prædestinari; esse tamen in potestate hominis, reprobari, vel non reprobari, vt constat ex suprâ disputatis.

68. Ad fundamentum primæ sententiæ negandum est, dona naturalia, ac supernaturalia, permissionemque peccati in reprobis habere omnes conditiones ad effectum reprobationis requisitas: non enim conferuntur à Deo intentione excludendi à gloria, & destinandi ad pœnam æternam, quæ est conditio requisita ad effectum reprobationis. Quemadmodum intentio hæc ipsa conferendi prædestinato ad eligendum illum ad gloriam, est conditio requisita ad effectum prædestinationis. Allata autem testimonia ex Chrysostomo, & Augustino non sunt ad rem: nam possunt omnia dona collata reprobis cooperari illis ad malum. Etiam si non sint effectus reprobationis, quatenus sunt illis occasio peccandi; peccata verò sunt proxima ratio mouendi Deum ad eos reprobandos, & à gloria excludendos. Ex his patet ad reliquas probationes.

Chrysost.
Augustin.

69. Ad fundamentum secundæ, neganda est maior. Non enim idem est ordo prædestinationis, & reprobationis, cùm Deus ad gratiam prædestinet intentione beand; à gratia verò efficaci non reprobet intentione damnandi.

70. Ad fundamentum tertiæ, quoad positiuam exclusionem à gloria conuenit cum nostra sententia: quoad negatiuam verò refutata manet ex dictis.

71. Vltimò adnotandum est, totam hanc doctrinam de prædestinatione, & reprobatione applicari posse Angelis. Nam etiam boni Angeli electi sunt ad gloriam, dependentes ab ipsorum meritis præuisis: sicut & mali destinati sunt ad pœnam, dependentes ab ipsorum præuisis demeritis. Præterea electi sunt ad gratiam, independentes ab eorum meritis. Verum hoc habent Angeli, quod non habent homines, quod illi omnes admissi sunt ad primam gratiam congruam, licet non omnes electi sint ad congruam finalem, nisi soli prædestinati. Homines verò, ne ad primam quidem gratiam congruam admissi sunt omnes, cùm multi ex hac vita decedant, etiam adultæ ætate cum peccato originali.